

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **PhDr. J. S.,** zastoupená Mgr. Adrianou Kvítkovou, advokátkou se sídlem Ruská 40, 101 00 Praha 10, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2011, sp. zn. S-MHMP 27351/2011/OST/Je, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2012, č. j. 4 A 12/2011-63,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2012, č. j. 4 A 12/2011-63, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 12 ze dne 24. 11. 2010, sp. zn. VYST/35651/2010/Te, byla žalobkyně shledána vinnou tím, že na rodinném domě č. p. 119 v k. ú. Modřany na části ploché střechy postavila podkrovní nástavbu a provedla k domu jednopodlažní přístavbu s podkrovím o půdorysných rozměrech cca 5 × 4,5 m. V rámci uvedených stavebních prací provedla zateplení fasády stávající části rodinného domu, a to i zdí stojících na hranici pozemku. Provedeným zateplením dům podle citovaného rozhodnutí zasahuje do pozemků jiných vlastníků, aniž by k tomu tito vlastníci dali souhlas. Zmíněné práce žalobkyně provedla bez stavebního povolení, veřejnoprávní smlouvy nebo certifikátu autorizovaného inspektora, čímž se dopustila přestupku podle § 178 odst. 1 písm. g) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, za což jí byla uložena pokuta ve výši 30.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobkyně napadla uvedené

rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 odvoláním, o němž rozhodl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím tak, že podané odvolání zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou podanou u Městského soudu v Praze; ten rozsudkem ze dne 31. 5. 2012, č. j. 4 A 12/2011-63, žalobu zamítl. Nehledal důvodnou námitku absence společenské nebezpečnosti výše popsaného jednání žalobkyně a nevyhověl ani eventuálnímu petitu žalobkyně, jímž se domáhala upuštění od uložené sankce.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností namítajíc, že jsou dány důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vada řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.

[4] Nejprve stěžovatelka stručně shrnula průběh stavebního řízení a řízení o spáchání přestupku. Dále zpochybnila právní závěr soudu ohledně naplnění materiálního znaku přestupku podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Poznamenala, že stavebnímu úřadu předložila všechna nezbytná vyjádření k provedené stavbě již dne 24. 6. 2009. K tomuto datu měl stavební úřad k dispozici jak projektovou dokumentaci, tak souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů ke změně stavby a změně v užívání stavby. Přesto stavební úřad nesprávným úředním postupem a mylným výkladem stavebního zákona svévolně bránil stěžovatelce v získání stavebního povolení.

[5] Městský soud měl podle stěžovatelky zohlednit všechny okolnosti a souvislosti projednávaného případu a napravit zjevnou nepřiměřenost a tvrdost uložené sankce. Zásadní okolností, která měla být vzata v úvahu, je skutečnost, že stěžovatelka v prvotně podané žádosti o zahájení řízení o změně stavby a změně v užívání stavby splnila všechny zákonné požadavky na vydání stavebního povolení. Stavebnímu úřadu byla předložena projektová dokumentace zpracovaná odborně způsobilou osobou, což zaručuje, že stavební práce nepovedou k ohrožení bezpečnosti osob a majetku. Doložena byla i závazná stanoviska dotčených orgánů. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka opatřila veškerá potřebná povolení, nebyl ohrožen vytýkaným jednáním veřejný zájem. Skutečnost, že stavební úřad následně rozhodnutím ze dne 22. 2. 2011, sp. zn. VYST/37263/2010/PŠ, stavbu dodatečně povolil, svědčí o nízké škodlivosti jednání; k tomu stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 71/2010.

[6] Podle stěžovatelky městský soud ani žalovaný stupeň společenské nebezpečnosti předmětného jednání nehodnotili podle konkrétních okolností daného případu a chybně posoudili materiální stránku přestupku. Stěžovatelka má za to, že jejím jednáním nebyla naplněna materiální stránka přestupku, neboť chyběla společenská nebezpečnost takového jednání. Stavba byla provedena v souladu s projektovou dokumentací předloženou stavebnímu úřadu, která byla následně shledána vyhovující.

[7] Skutková podstata, z níž správní orgán a následně i městský soud vycházel, nemá podle stěžovatelky oporu ve spisech. Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že zateplení fasády zasahuje do pozemků jiných vlastníků, aniž by tito vlastníci k tomu dali souhlas. Stěžovatelka zdůraznila, že souhlas k zateplení jí byl sousedním vlastníkem pozemku (Úřadem městské části Praha 12) udělen dne 17. 8. 2010. Svědčí o tom i převzetí klíčů k brance sloužící ke vstupu na sousední pozemek. Tento souhlas byl připojen k žádosti o dodatečné povolení stavby dne 25. 10. 2010.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[9] Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo podáno.

[10] Dne 11. 9. 2012 stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu navrhla provedení listinného důkazu - přípisu Úřadu městské části Praha 12 ze dne 27. 8. 2012, sp. zn. OKT/287/12, který má prokazovat tvrzení uvedené v kasační stížnosti, že souhlas s provedením zateplení fasády byl vlastníkem sousedního pozemku udělen.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Z úřední povinnosti Nejvyšší správní soud přihlédl k nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů [ad III. A); důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i k vadě řízení způsobené tím, že městský soud rozhodoval ve věci na podkladě nedostatečně zjištěného skutkového stavu [ad III. B); důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Závěrem se zdejší soud *ex officio* věnoval otázce opomenutých důkazů [ad III. C); důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[13] Kasační stížnost je důvodná.

III. A) Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu

[14] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal napadený rozsudek z hlediska důvodů obsažených v § 109 odst. 4 s. ř. s., podle nějž Nejvyšší správní soud není vázán důvody kasační stížnosti, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. K přezkumu těchto důvodů je tedy Nejvyšší správní soud povinen z moci úřední, a pokud by shledal jejich naplnění, byl

by nucen rozhodnutí městského soudu zrušit, aniž by se mohl meritorně zabývat dalšími důvody kasační stížnosti, pokud by tyto důvody nebyly od nepřezkoumatelných částí rozsudku oddělitelné (srov. usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz).

[15] Podle ustálené judikatury zdejšího soudu je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné tehdy „[n]*ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku (...) zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené*“, a to zejména tehdy „*jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů bude dána rovněž tehdy, „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[16] Obdobně Ústavní soud zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování; „*z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí*“ [nález sp. zn. III. ÚS 103/99 ze dne 3. 2. 2000 (N 17/17 SbNU 121), nález sp. zn. I. ÚS 60/01 ze dne 28. 8. 2001 (N 127/23 SbNU 227); všechny citované nálezy Ústavního soudu dostupné na http://nalus.usoud.cz]. Povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu „*nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno. Na druhou stranu, jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud vypořádal*“ [nález sp. zn. I. ÚS 1534/08 ze dne 17. 12. 2008 (N 225/51 SbNU 807)]. Z odůvodnění soudního rozhodnutí tedy „*musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. V případě, kdy jsou právní závěry soudu v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními anebo z nich v žádné možné interpretaci soudního rozhodnutí nevyplývají, nutno takovéto rozhodnutí považovat za stojící v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny, jakož i s čl. 1 Ústavy*“ [nález sp. zn. III. ÚS 94/97 ze dne 26. 6. 1997 (N 85/8 SbNU 287)].

[17] Přípisem ze dne 29. 8. 2011 stěžovatelka zaslala městskému soudu repliku k vyjádření žalovaného, v níž uplatnila námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu v řízení před správními orgány. Konkrétně zpochybňovala tvrzení žalovaného obsažené ve vyjádření k žalobě (a shodně i v napadeném rozhodnutí), že prováděla zateplení fasády bez souhlasu vlastníka sousedního pozemku.

[18] Městský soud se k této námitce stěžovatelky v napadeném rozsudku žádným způsobem nevyjádřil; zabýval se toliko námitkou absence materiální stránky přestupku a návrhem stěžovatelky na moderaci sankce, tedy pouze námitkami uplatněnými v žalobě ze

dne 13. 5. 2011. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. bod [15] shora) je přitom městský soud povinen vypořádat se v rozhodnutí o žalobě se všemi žalobními námitkami, tedy i námitkami uplatněnými žalobcem dodatečně v replice či při ústním jednání.

[19] Městský soud se tedy dopustil porušení procesních práv stěžovatelky tím, že se s námitkou nesprávného zjištění skutkového stavu v řízení před správními orgány uplatněnou stěžovatelkou v replice ze dne 29. 8. 2011 opomněl v odůvodnění svého rozhodnutí zabývat. Tím zatížil své rozhodnutí vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[20] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neprováděl dokazování přípisem Úřadu městské části Praha 12 ze dne 27. 8. 2012, sp. zn. OKT/287/12, který jako důkaz navrhla stěžovatelka dne 11. 9. 2012. Zmíněný důkaz měl osvědčit tvrzení stěžovatelky vztahující se k námitce nesprávně zjištěného skutkového stavu. V této části ovšem shledal Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu v Praze nepřezkoumatelným. Bude tedy na městském soudu, aby se v novém řízení námitkou nesprávně zjištěného skutkového stavu zabýval a případně k této otázce provedl dokazování. Provádění důkazu ve vztahu k této námitce Nejvyšším správním soudem by bylo předčasné, neboť z výše citované judikatury vyplývá, že zdejší soud se v tomto okamžiku nemůže k námitce chybně zjištěného skutkového stavu správními orgány jakkoli meritorně vyjadřovat ani provádět v tomto směru dokazování.

III. B) Nedostatečné podklady městského soudu pro rozhodnutí o věci

[21] Nejvyšší správní soud *ex officio* přihlédl i k tomu, že městský soud posuzoval námitku nenaplnění materiální stránky přestupku a námitku zjevné nepřiměřenosti výše uložené sankce na podkladě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Spisový materiál předložený žalovaným k řízení o podané žalobě nebyl s ohledem na způsob koncipování těchto žalobních námitek stěžovatelkou pro posouzení věci dostačující a nezaručoval možnost odpovědného a komplexního posouzení citovaných námitek městským soudem.

[22] Jednou ze základních zásad soudního řízení správního je rozhodování na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Ve správním soudnictví nachází tato zásada odraz v tom, že rozhodnutí soudu vychází ze správního spisu, z podání stran a případně z důkazů provedených při ústním jednání před soudem. Ze soudního spisu městského soudu sp. zn. 4 A 12/2011 Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 8. 6. 2011 (č. l. 40) vyzval městský soud žalovaného k písemnému vyjádření k žalobě a k zaslání spisového materiálu. Následně dne 9. 8. 2011 (č. l. 42 – 43) bylo městskému soudu doručeno vyjádření žalovaného s přiloženým správním spisem (viz přílohová obálka č. l. 44). Došlý správní spis obsahuje spisové materiály správních orgánů obou stupňů týkající se výlučně řízení o přestupku podle § 178 odst. 1 písm. g) stavebního zákona. Městský soud při rozhodování o podané žalobě vycházel pouze z takto předloženého správního spisu; souvisejícími správními spisy (zejm. spisy správních orgánů týkající se řízení o změně stavby a změně v užívání stavby, resp. řízení o dodatečném povolení stavby) městský soud nedisponoval.

[23] V posuzovaném případě vznesla stěžovatelka v žalobě námitku nenaplnění materiální stránky přestupku (strana 6 žaloby) a námitku zjevné nepřiměřenosti výše uložené sankce (strana 7 žaloby). Oprávněnost těchto námitek založila stěžovatelka zejména na průběhu řízení o změně stavby, resp. na skutečnosti, že zmíněná přístavba i nástavba byly následně stavebním úřadem dodatečně povoleny a že veškeré práce prováděla v souladu s projektovou dokumentací a se souhlasem dotčených vlastníků.

[24] Pokud žalovaný správní orgán nepředloží na výzvu soudu správní spis relevantní pro řádný přezkum jeho rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, není soud oprávněn tuto skutečnost ignorovat a rozhodnout na základě dosud shromážděných údajů o případu, resp. na podkladě kusých informací vyplývajících z předložené části správního spisu. Úkolem soudu je vyvinout přiměřenou aktivitu k získání správního spisu (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 6 As 33/2006-92, publikovaný pod č. 1013/2007 Sb. NSS).

[25] Z obsahu podané žaloby, jakož i z listinných důkazů připojených stěžovatelkou k žalobě (srov. bod [26] a násl.), je zřejmé, že spis předložený žalovaným k žalobě týkající se pouze přestupkového řízení byl pro přezkum rozhodnutí žalovaného z hlediska uplatněných žalobních bodů nedostatečný. Pro řádné posouzení námitky zjevné nepřiměřenosti výše uložené pokuty, resp. námitky nenaplnění materiální stránky přestupku měl městský soud s ohledem na obsah podané žaloby zhodnotit konkrétní skutkové okolnosti řízení podle stavebního zákona souvisejících s řízením o přestupku podle § 178 odst. 1 písm. g) stavebního zákona. Zejména se jednalo o řízení o změně stavby a změně v užívání stavby, resp. řízení o dodatečném povolení stavby. Spisový materiál, který byl soudu předložen žalovaným, související výlučně s přestupkovým řízením, byl pro posouzení těchto žalobních námitek nedostačující. Pokud si tedy městský soud neopatřil veškerý potřebný spisový materiál správních orgánů nutný pro posouzení důvodnosti námitek uplatněných stěžovatelkou v žalobě, rozhodoval na podkladě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, čímž zatížil řízení před ním vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). K přezkumu takové procesní vady je Nejvyšší správní soud povinen z moci úřední (obdobně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 1 As 61/2006-48, nebo ze dne 22. 11. 2007, č. j. 1 Afs 66/2007-66).

III. C) Opomenuté důkazy

[26] Dále Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti přihlédl k tzv. opomenutým důkazům. Stěžovatelka k podané žalobě přiložila kromě plné moci 19 příloh (listinných důkazů), které tvořily převážně podání stěžovatelky a rozhodnutí stavebního úřadu související s řízením o změně stavby a změně v užívání stavby, resp. s řízením o dodatečném povolení stavby (založeny na č. l. 7 – 26 spisu městského soudu). Další listinný důkaz (souhlas Úřadu městské části Praha 12 k přístupu žalobkyně na pozemek ze dne 17. 8. 2010) doložila žalobkyně do spisu spolu s replikou k vyjádření žalovaného dne 29. 8. 2011 (č. l. 50).

[27] K otázce tzv. opomenutých důkazů, tj. důkazů, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazů, jimiž se soud v rozhodnutí nezabýval v souladu se zásadou

volného hodnocení důkazů, odkazuje zdejší soud především na bohatou judikaturu Ústavního soudu, podle níž „[z]*ákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývající z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), nutno proto rozuměti tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem (o.s.ř.), v řízení před soudem (obecným), musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§§ 153 odst. 1, 157 odst. 2 o.s.ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb. Tak zvané opomenuté důkazy (...) proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§§ 221 lit. c), 243b odst. 1 al. 2 o.s.ř.), ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb.*“ [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94 ze dne 16. 2. 1995 (N 10/3 SbNU 51), dostupný na http://nalus.usoud.cz/]. Na shora citovaný nález navázal Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 283/2000 ze dne 16. 6. 2003 (N 90/30 SbNU 363), dostupném na http://nalus.usoud.cz/, v němž poznamenal, že „*je zcela věcí obecného soudu, jak důkazy sám vyhodnotí, nicméně jejich hodnocením, co do jejich vztahu ke skutečnosti v řízení prokazované (a tedy jedné ze subsumpčních podmínek), se v souladu se svými procesními povinnostmi zabývat musí*“ (obdobně se k otázce opomenutých důkazů vyjádřil Ústavní soud např. v nálezu sp. zn. III. ÚS 95/97 ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 569/03 ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 2110/07 ze dne 28. 5. 2009 nebo sp. zn. III. ÚS 3320/09 ze dne 18. 3. 2010; všechny dostupné na http://nalus.usoud.cz/). Výše uvedený právní závěr vyslovený Ústavním soudem převzal do své rozhodovací činnosti také Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009-100, ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009-123; všechny dostupné na www.nssoud.cz).

[28] Z výše citované judikatury vyplývá, že soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení; je ovšem vždy povinen odůvodnit, z jakých důvodů navrhované důkazy neprovedl. Opomene-li se soud v odůvodnění rozhodnutí k navrženým důkazům vyjádřit, byť by se jednalo o důkazy, které nemohou nijak zvrátit právní názor soudu na věc samu, je takové rozhodnutí téměř vždy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces.

[29] V posuzované věci městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku listinné důkazy předložené stěžovatelkou vůbec nezmínil; ani v rekapitulační části rozhodnutí neuvedl, že byly městskému soudu listinné důkazy stěžovatelkou předloženy. Pokud nebyly stěžovatelkou předložené listiny obsahem spisového materiálu, který měl soud k dispozici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS), bylo povinností městského

soudu zvážit, zda jsou navrhované důkazy pro věc podstatné a případně je provést při ústním jednání, i když účastníci řízení vyslovili souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 103/2005-76, publikovaný pod č. 687/2005 Sb. NSS). V případě, že by městský soud dospěl k závěru, že navrhované důkazy jsou pro projednávanou věc nadbytečné, resp. že jsou dány jiné důvody, proč důkazy není třeba provádět při jednání, měl tyto své úvahy rozvést v odůvodnění napadeného rozsudku. Pokud předložené důkazy v napadeném rozsudku úplně pominul, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[30] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že se městský soud dopustil porušení procesních práv stěžovatelky tím, že se k navrženým důkazům opomněl ve svém rozsudku vyjádřit. Tím zatížil své rozhodnutí vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Také z tohoto důvodu přistoupil Nejvyšší správní soud ke zrušení napadeného rozsudku městského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud věcně nezabýval námitkami stěžovatelky uplatněnými v kasační stížnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74), neboť z úřední povinnosti zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

[32] V dalším řízení bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu. Bude na městském soudu, aby si opatřil potřebné správní spisy související s řízením o uloženém přestupku a mohl zodpovědně posoudit všechny námitky uplatněné stěžovatelkou jak v podané žalobě, tak v následné replice ze dne 29. 8. 2011. Městský soud dále zváží, zda je nutné ve věci provádět dokazování a stěžovatelkou navrhované důkazy buďto provede při jednání, nebo ve svém rozhodnutí osvětlí, z jakého důvodu tak neučinil, případně jakým procesním způsobem s navrhovanými důkazy naložil.

[33] V novém řízení rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu